

VERTIGO

Gratis filmmagazine

NIEUWS

INTERVIEWS

ARTIKELS

RECENSIES

en duizelingwekkende
sis cinema

T2 Trainspotting

Seks, drugs & heimwee naar vroeger

BEAUTY AND THE BEAST

DE VERTIGO AWARDS

GRAVE

OFFSCREEN

LOGAN

#30

maart 2017

TOM
HIDDLESTON

SAMUEL L.
JACKSON

JOHN
GOODMAN

BRIE
LARSON

JING
TIAN

JOHN
ORTIZ

WITH TERRY
NOTARY

AND JOHN C.
REILLY

FROM THE PRODUCERS OF **GODZILLA**

ALL HAIL THE KING
**KONG
SKULL ISLAND**

WARNER BROS. PICTURES, LEGENDARY PICTURES and TENENT PICTURES PRESENT
A LEGENDARY PICTURES PRODUCTION A JORDAN VOIGT-ROBERTS FILM "KONG: SKULL ISLAND" TOM HIDDLESTON, SAMUEL L. JACKSON, JOHN GOODMAN,
BRIE LARSON, JING TIAN, TOBY KEBBELL, JOHN ORTIZ, COREY HAWKINS, JASON MITCHELL, SHEA WHIGHAM, THOMAS MANU, WITH TERRY NOTARY AND JOHN C. REILLY
CREATED BY SARAH HALLER EDWIN SIA COSTUME DESIGNER MARY VOIGT EXECUTIVE PRODUCERS HENRY JACKMAN PRODUCED BY RICHARD PEARSON, ROZ
PRODUCED BY TOM PERTZMAN, JESSICA ERIC McLEOD, EDWARD CHENG, PRODUCED BY THOMAS TULL, PRODUCED BY MARY PARENT, PRODUCED BY JON JASHNI, PRODUCED BY ALEX GARCIA, PRODUCED BY
SCREENPLAY BY JOHN GATHIS, SCREENPLAY BY DAN GILROY AND MAX BORENSTEIN AND DEREK CONNOLLY, DIRECTED BY JORDAN VOIGT-ROBERTS

LEGENDARY

8 MAART IN DE BIOSCOOP
IN 2D, 3D EN IMAX 3D

Facebook.com/WarnerBrosBelgium

#KongSkullIsland

LOGAN

HIS TIME HAS COME

NU IN DE BIOSCOOP

Facebook.com/TheWolverineMovie

#LoganWebsite

PROPERTY OF FOX. PROMOTIONAL USE ONLY. SALE, DUPLICATION OR OTHER TRANSFER OF THIS MATERIAL IS STRICTLY PROHIBITED.

DEROMA

8 MRT

ABDULLAH IBRAHIM & EKAYA

JAZZ

24 MAART
MARC RIBOT'S CERAMIC DOG

31 MAART
JEF NEVE

5 APRIL
DAYMÉ AROCENA

20 APRIL
COLIN STETSON SOLO

10 MRT

RADIO MODERN

met **LONG JOHN & HIS BALLROOM KINGS**

25 MRT

PUPY Y LOS QUE SON SON

met MAYITO, JOSÉ PEPITO GÓMEZ, TANIA PANTOJA & PEDRO CALVO

FILM Specials

2 MAART
AS I OPEN MY EYES
+ GASTOPTREDEN GHALIA BENALI & MÅÅK

5 MAART
THE SLEEPING CHILD
+ MAROKKAANSE BRUNCH

9 MAART
NORTHERN SOUL
+ DJ BEATBUSTER

21 MAART
EVERYBODY HAPPY
+ GESPREK NIC BALTHAZAR

28 MAART
BANFF MOUNTAIN FILM FESTIVAL WORLD TOUR

26 APRIL
HOME
+ GESPREK FIEN TROCH

DE ROMA
TURNHOUTSEBAAN 286
2140 BORGERHOUT
HET VOLLEDIG PROGRAMMA
& TICKETS:
WWW.DEROMA.BE
+ 03 600 16 60

7 APR

THE ANALOGUES

SGT. PEPPER'S LONELY HEART'S CLUB BAND

8 APR

BLØF

SCHONE WOORDEN

26 MAART
BART VAN LOO:
NAPOLEON, DE SCHADUW VAN DE REVOLUTIE

11-15 APRIL
LAIKA & FROEFROE:
PENTAMERONE

4 MEI
WOUTER DEPREZ & RUBEN FOCKETYN:
BLOEMEN, BIJEN EN BORSTBOLLEN

8 MEI
CAFÉ DAMASCUS -
ARTISTS ON A WORLD IN WAR

17 MEI
COMEDY AGAINST POVERTY
met ERHAN DEMIRCI, LATIF AIT & SOE NSUKI

MORGAN HERITAGE

3 MEI met voor & na HIGH GRADE SOUND

5 MEI

VIVA DALIDA!

met Gwen Cresens, Karla Verlie, Patrick Riguelle, Bjorn Eriksson & special guests

Er was eens...

Wanneer je dit leest, zijn de Vertigo Award- en Oscarsprookjes voor een jaartje uitverteld en kun je je schrap zetten voor... een nieuwe lading bioscoopspreekjes! Want geef toe: hoe realistisch films ook lijken, diep vanbinnen zijn het allemaal verhalen die onze hersenen, harten en gewetens masseren, net zoals de wonderlijke histories die de gebroeders Grimm in de 19e eeuw verzamelden.

Neem nu *T2 Trainspotting*, de langverwachte sequel op een van dé filmklassiekers uit de nineties. De kans dat je je ooit onderdompelt in het drugsmilieu van Edinburgh is vrijwel onbestaande, maar ondertussen zijn Renton en zijn makkers wel uitgegroeid tot personages die menig film liefhebber na aan het hart liggen. Alleen moet je bij terugkerend regisseur Danny Boyle niet altijd hopen op een happy end.

Ook Wolverine – nog steeds een van de populairste hedendaagse sprookjesfiguren, euh, superhelden – lijkt niet op een goede afloop af te stevenen. In *Logan*, de laatste film waarin Hugh Jackman de Geklauwde speelt, krijgen we immers een afgetakelde versie te zien van wat ooit een brok pure razernij was.

Met de live-actionupdate van Disneys animatieklassieker *Beauty and the Beast* dient zich dan weer een oerklassiek sprookje aan, met Emma Watson als een fantastische Belle van vlees en bloed. Het valt echter op dat het tijdloze verhaal een heel hedendaags karakter krijgt dankzij de snoeverige en onverdraagzame slechterik Gaston.

Wie zijn filmsprookjes graag gitzwart – en mogelijk bloedrood – heeft, raad ik een enkeltje Offscreen Film Festival aan. Op het Brusselse cultfilmfestival kun je van 8 tot en met 26 maart voor de tiende keer proeven van een brede waaier aan waanzinnige cinema.

Daar leef ik nu eens lang en gelukkig van!

STEVEN TUFFIN
hoofdredacteur

@Waazinema

‘Laureaat Vertigo Award beste Vlaamse film 2016’

LE CIEL FLAMAND

Hoe ver gaan ouders om hun kinderen te beschermen?

Dat onderzoekt regisseur Peter Monsaert (*Offline*) in zijn tweede langspeelfilm, waarin hij inzoomt op de levens van drie generaties bijzondere vrouwen.

Met in de hoofdrollen **Wim Willaert** (*Eigen Kweek, Offline*), **Sara Vertongen** (*Binnenstebuiten*) en haar dochter **Esra Vandenbussche**, en **Ingrid De Vos** (*De Behandeling, Chaussée d'Amour*).

‘DE BESTE VLAAMSE FILM VAN 2016’ HUMO

VANAF 28/3 OP DVD EN ON DEMAND

FLASHFORWARD

ACHTER DE SCHERMEN <i>Het tweede gelaat</i>	8
FILMFAN <i>Stef Kamil Carlens</i>	10

CLOSE-UP

T2 TRAINSPOTTING	12
STORM: LETTERS VAN VUUR	16
LOGAN	18
LE SECRET DE LA CHAMBRE NOIRE	22
BEAUTY AND THE BEAST	24
GRAVE	30
SPECTRUM <i>Once Upon a Time in Czechoslovakia</i>	34
DE VERTIGO AWARDS	37

POINT OF VIEW

RECENSIES	42
BESTE.FILM.OOIT. <i>The Limey</i>	46

VERTIGO

Postbus 10009, 2000 Antwerpen
info@vertigoweb.be
www.vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER Steven Tuffin – steven@vertigoweb.be
ADJUNCT-BLADMANAGER Nele Sels – nele@vertigoweb.be
MEDEWERKERS Ruben Nollet, Chris Craps, Jonas Govaerts, Eline Van Hooydonck, Dennis Van Dessel, Matthieu Van Steenkiste, Charlotte Van Campenhout, Maren Moreau, Britt Valkenborghs, Christophe Verbiest
WEBMASTER Hans Verschooten
WEBREDACTIE Marlies Hamal
EINDREDACTIE Jessica Dobbelaere
LAYOUT viaVictor
FOTOGRAAF Greetje Van Buggenhout
RECLAMEREGIE info@vertigoweb.be
VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Marc Boonen, Postbus 10009, 2000 Antwerpen
DRUK Corelio Printing

*Niets uit deze uitgave mag worden veeleenvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, scan of op enige andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk akkoord van de uitgever.

www.twitter.com/VERTIGObe f www.facebook.com/VERTIGObe

ACHTER DE SCHERMEN

Het tweede gelaat

Gaffer Gideon van Essen kijkt toe vanachter een glasgordijn.

tekst JONAS GOVAERTS
foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

Veel wijzer worden we niet van de teaser van *Het tweede gelaat*, de derde Vincke en Verstuyft-verfilming na *De zaak Alzheimer* en *Dossier K.*, behalve dan dat we een heel andere kant van de commissarissen te zien zullen krijgen.

“We zijn daarom samen met regisseur Jan Verheyen voor een radicaal andere look gegaan”, vertelt Gideon van Essen, de vaste gaffer (*cheflicht en elektriciteit, nvdr.*) van cameraman Danny Elsen. “Het licht komt ditmaal vaak van onderuit, zoals in de klassieke films noirs.”

Van Essen leerde de kneepjes van het vak van Walther Vanden Ende, de legendarische cameraman van onder meer *Toto le héros* en *Daens*. “Zijn vuistregel was: ‘Eerst het kader, vervolgens de compositie en dan pas je licht.’ Hij vroeg de decorploeg ook altijd om een stukje glasgordijn: hang dat voor je lamp en de sfeer zit meteen juist.”

Van Essen haalt veel voldoening uit een donkere thriller als *Het tweede gelaat*. “Dat genre nodigt nu eenmaal uit tot een zekere creativiteit. Om de psychische stoornis van een bepaald personage te visualiseren hield ik bijvoorbeeld stukjes vervormd glas voor de lens. ‘Old school’, zou Walther zeggen, maar het werkt.” ■

VANAF 25 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

@Jonas_Govaerts

Stef Kamil Carlens

Stef Kamil Carlens heeft de jongste tijd beschamend weinig films gezien. De frontman van Zita Swoon heeft het dan ook razend druk nu zijn eerste soloplaat, *Stuck in The Status Quo*, uitkomt. Maar binnenkort gaat hij zijn schade inhalen, te beginnen met *Silence* van Martin Scorsese. “Ik hou van filmmakers die radicale keuzes durven te maken.”

tekst JONAS GOVAERTS foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

Wat vind je de mooiste film die je ooit hebt gezien?

STEF KAMIL CARLENS: “*Casanova* van Federico Fellini met muziek van Nino Rota. Ik herinner me vooral de vele seksscènes. Telkens als Donald Sutherland begint te vogelen, monteert Fellini er zo’n op en neer springend mechanisch vogeltje tussen. (lacht) Een beetje onnozel, maar tegelijk heel mooi.”

Heb je je ooit vereenzelvigd met een filmpersonage?

“Ja, met The Kid uit *Purple Rain*. Ik kende Prince al van zijn plaat *Controversy*, maar na het zien van die film raakte ik echt geobsedeerd. De ultieme heldenfilm voor een jongen van veertien.”

Ben je ooit halverwege een bioscoop-bezoek opgestapt?

“Nee. Ik heb zelfs ooit een volledige Kabouter Plop-film uitgezeten, samen met mijn zoon. Ik zat de hele tijd stiekem te hopen ‘God, laat hem dit alsjeblieft niet goed vinden.’” (lacht)

Wat vind jij van de uitspraak ‘Een goeie soundtrack hoor je niet’?

“Onzin. Ik hou net van filmmakers die radicale keuzes durven te maken op muzikaal vlak. Er wordt te vaak

“IK HEB OOIT EEN HELE KABOUTER PLOP-FILM UITGEZETEN.”

gekozen voor louter functionele soundtracks, die de kijkers echt bij het handje nemen: strijkers wanneer ze zich triest moeten voelen, pauken wanneer het spannend wordt. Je kunt zoveel andere kanten op met een orkest. Kijk bijvoorbeeld naar *There Will Be Blood*, met een geniale soundtrack van Jonny Greenwood van Radiohead. Dat is ook orkestmuziek, maar je nekharen gaan er tenminste van overeind staan.”

Welke regisseur mag jou altijd om een soundtrack vragen?

“Fien Troch. Ik hoorde haar onlangs bezig op de radio en herkende veel van mezelf in haar aanpak. Zij trekt zich duidelijk niets aan van wat mensen van haar verwachten en ze blijft koppig haar ding doen. Als je trouw blijft aan jezelf, zal het publiek uiteindelijk wel volgen.”

Van welke film is de soundtrack beter dan de plot?

“*Rumble Fish* van Francis Ford Coppola. Dat is niet alleen mijn favoriete soundtrack, maar mijn lievelingsplaat tout court, én een van de grootste inspiratiebronnen voor Zita Swoon. De muziek werd geschreven door Stewart Copeland, de drummer van The Police. Veel percussie dus, wat op een of andere manier perfect past bij het surreële sfeertje van de film. Ik was al verkocht van bij de begingeneriek met die wolken die in sneltempo overdrijven. Dankzij die soundtrack ben ik me gaandeweg gaan toeleggen op puur instrumentale muziek.”

In welke film krijg je een waarheidsgetrouw beeld van het muzikantenbestaan?

“*Whiplash* van Damien Chazelle komt toch aardig in de buurt. Ik heb dan

wel geen muziek gestudeerd, maar toen ik beeldende kunst volgde, ging het er soms ook heftig toe. Ik heb een paar klasgenoten echt zien breken onder de druk van onze docenten.”

Jij hebt zelf ook een aantal soundtracks gemaakt, onder meer voor de documentaire *The Invisible City: Kakuma* en *De kus* van Hilde Van Mieghem.

“Ik doe dat doodgraag, maar het blijft toch altijd zwoegen. Regisseurs worden vaak verliefd op hun *temp tracks* (bestaande muziek die gebruikt wordt tijdens de montage om de sfeer weer te geven, nvdr.) en dan moet je als componist oppassen dat je niet gewoon een slappe kopie daarvan maakt. Ik kom er meestal bij tijdens de montage, wanneer de film nog alle kanten uit kan en ik meerdere keren opnieuw kan beginnen. Maar op zich vind ik het niet erg om veel materiaal aan te leveren. Eens een nummer geschreven is, gaat het nooit meer verloren.”

@Jonas_Govaerts

Stuck in The Status Quo

PIAS

STEFKAMILCARLENS.BE

Choose midlife

Toen Danny Boyle twintig jaar na het succes van *Trainspotting* besliste om een vervolg te maken, wist hij dat hij zich op glad ijs begaf. Toch kostte het de regisseur niet de minste moeite om zijn oude cast te overtuigen, wellicht omdat hij met *T2 Trainspotting* een allesbehalve typische sequel in gedachten had. “Je voelde meteen dat iedereen vol energie en goesting zat.”

tekst RUBEN NOLLET

Je hebt zo van die openings-scènes die voor eeuwig in je geheugen gegrift staan. Het gigantische ruimteschip dat voorbijglijdt in *Star Wars: A New Hope*, de jonge Michael Myers die zijn eerste moord pleegt in *Halloween* of het Christusbeeld dat aan een helikopter bengelt in *La dolce vita*. *Trainspotting* hoort ook in dat rijtje thuis. In het eerste frame springt Mark ‘Rent Boy’ Renton op basketsloffen in beeld om vervolgens samen met zijn maat Spud op de vlucht te slaan door de straten van Edinburgh, op de hielen gezeten voor twee winkel-detectives.

Wat volgde, was een adembene-mende tragikomedie die het schopte tot succesvolste Britse film aller tijden – na *Four Weddings and a Funeral* natuurlijk. Nochtans wees niets erop dat de film zou scoren: de plot draait om vier junkies – Renton, Spud, Sick Boy en Begbie – die een plat Schots taaltje spreken, er vliegt af en toe diarree door het beeld, je krijgt seks met minderjarigen voorgeschoteld en op de aftiteling is het tevergeefs zoeken naar een bekende naam.

Zelfs producent Andrew Macdonald was ervan overtuigd dat het gortige verhaal, gebaseerd op een cultroman van

Irvine Welsh, maar een beperkt publiek zou kunnen bekoren. Enig lichtpuntje was regisseur Danny Boyle, die met zijn debuut *Shallow Grave* een pareltje had afgeleverd waarmee hij liet zien dat er een *new kid in town* was. Samen met scenarist John Hodge maakte hij van Welsh’ uit het leven gegrepen situaties een sexy, energieke en onweerstaanbare ode aan de onbezorgde jeugd. De rest is geschiedenis.

20 jaar later

Irvine Welsh schreef in 2002 al een vervolg op *Trainspotting* – getiteld *Porno* – waarin Renton in Amsterdam woont, Sick Boy de pub van zijn tante wil ombouwen tot een massagetent, Spud zelfmoordgedachten koestert en Begbie in de gevangenis op wraak zint voor het verraad van Renton op het einde van het eerste verhaal. Een sequel stond dan ook in de sterren geschreven.

Aanvankelijk dacht Boyle aan een vervolg dat zich negen jaar later zou afspelen, in een verhaal dat losjes op *Porno* gebaseerd was. Het zouden er uiteindelijk twintig worden. De reden? De carrières van de acteurs hadden een hoge vlucht genomen. Ewan McGregor was een wereldster geworden, Robert

Carlyle en Jonny Lee Miller hadden vast werk gevonden in de respectieve tv-series *Once Upon a Time* en *Elementary*, en ook Ewen Bremner voegde stelselmatig grote en kleinere titels aan zijn cv toe.

“Het begin van de opnames van *T2 Trainspotting* verliep een beetje met horten en stoten”, geeft Boyle toe op de Berlinale, waar de internationale première van de film plaatsvond. “Ewen was als eerste beschikbaar, Jonny en Robert kwamen erbij toen de opnames van hun tv-series stillagen tussen twee seizoenen door, en als laatste volgde Ewan, die nog eerst zijn regiedebuut *American Pastoral* moest afwerken.

De eerste scène die ze konden draaien met meer dan één hoofdacteur was de ontmoeting tussen Sick Boy en Begbie in de pub. “Je voelde meteen dat iedereen vol energie en goesting zat, en in elke scène waar personages elkaar voor het eerst terugzagen, vlogen de vonken er bijna letterlijk af. Precies zoals we hadden gehoopt.”

De juiste mix

Dat hij op de acteurs kon rekenen, wist Boyle al van in het begin. Iedereen was weliswaar twee decennia ouder en

wijzer, maar ze wisten nog allemaal goed wat ze aan *Trainspotting* te danken hadden. Een veel groter vraagteken was hoe hij de film als geheel moest aanpakken. Hoe zou hij de fans van het origineel tevredenstellen en toch iets nieuws brengen? De sleutel lag in de uitwerking van de personages. *T2 Trainspotting* bevat weliswaar waanzinnige scènes die perfect in de eerste film zouden passen – zoals die waarin Sick Boy en Renton een groep Schotse antikatholieken beroven – maar uiteindelijk draait alles om de band tussen het viertal en hun omgeving.

“Dit is een film over ouder worden”, stelt Boyle. “De tijd verstrijkt, maar Renton en co. hebben geen idee hoe ze die tijd moeten invullen. En op een dag beseffen ze dat ze niets gepresteerd of verwezenlijkt hebben. Ze klampen zich krampachtig vast aan hun jeugd. Een heel mannelijke reflex, als je het mij vraagt. Maar hun jeugd keert nooit meer terug.”

Dat illustreert Boyle door nu en dan flitsen van het origineel in de sequel te verwerken. De dood van Sick Boys baby, de herinnering aan hun overleden vriend Tommy, een achtervolging door de straten van Edinburgh, je herkent het allemaal. “Toch laten we alles bij elkaar nauwelijks een minuut beeldmateriaal uit *Trainspotting* zien”, vertelt Boyle. “Maar omdat we de fragmenten zo goed gekozen hebben, voelt het alsof het er meer zijn. Ik heb ontzettend genoten van het experiment om de twee films met elkaar te laten praten.”

Desillusie & nostalgie

“Choose life”, raadde Renton ons spottend aan in het begin van *Trainspotting*. Het was de start van een legendarische monoloog – “Kies een job. Kies een gezin. Kies een *fucking* grote televisie...” – die nu een make-over krijgt: tijdens een etentje met een jonge Bulgaarse ontsteekt Renton in een tirade waarin Facebook, Instagram en Twitter het moeten ontgelden, om dan te eindigen met de fatale woorden “Choose disappointment.” Twintig jaar geleden vertrok Renton immers met de noorderzon, met 12.000 pond op zak en een brede grijns

op zijn gezicht. Nu is hij terug met een rugzak vol desillusies en vooral veel heimwee naar vroeger.

“Nostalgie is iets gevaarlijks”, zegt Boyle. “Je moet opletten dat je niet vervalt in sentimentaliteit. Toch hebben we allemaal een verleden waarmee we vroeg of laat moeten afrekenen. En dat is precies wat de personages in *T2 Trainspotting* angstvallig uit de weg gaan. Ze wanen zich nog even energiek en onoverwinnelijk als twee decennia geleden, terwijl ze ondertussen bijna allemaal vader zijn geworden. Een rol waar ze overigens weinig van gebakken hebben. De film loopt vol ontgoochelende kinderen en echtgenotes.”

De juiste remix

Trainspotting viel samen met de hoogdagen van de britpop en dat was te merken aan de soundtrack. De leden van Oasis kunnen zichzelf nog altijd voor het hoofd slaan omdat ze weigerden mee te werken, want verder prijkte zowat elke zichzelf respecterende Britse band op de soundtrack, van Blur en Pulp over Sleeper en Elastica tot Underworld en Leftfield.

Het album werd een kolossale hit, wat nog meer druk op de ketel zette voor *T2 Trainspotting*. “Die eerste soundtrack stelde zichzelf zowat samen”, herinnert Boyle zich. “Je had de hele muzikale context en bovendien was ik op dat moment zelf een enorme

muziekfreak. Dit keer was dat helemaal anders. Ik volg het allemaal niet meer zo, en veel van de bands die mijn medewerkers voorstelden, zoals Young Fathers, waren me compleet onbekend. Nu vind ik ze fantastisch.”

Zoals het een sequel doorspekt met flashbacks en nostalgie betaamt, staan op de soundtrack een aantal remixes van iconische songs uit de vorige film, waaronder ‘Perfect Day’, ‘Born Slippy’ en natuurlijk ‘Lust for Life’. “Die deuntjes zorgen voor een emotionele link met de eerste film, maar hun nieuw jasje geeft aan waar het werkelijk om draait: de onvermijdelijke verandering.”

Hetzelfde, maar toch anders: dat is het refrein van *T2 Trainspotting*.

VANAF 1 MAART IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» SPUD FOR PRESIDENT!

Vreemd genoeg is de zachtzinnige Spud het *Trainspotting*-personage dat het best tot zijn recht komt in de sequel. Op Vertigoweb.be vertelt Ewen Bremner over zijn terugkeer naar het junkiebestaan.

ONDER DRUK

Met de late middeleeuwen als setting, een budget van zes miljoen euro, een cast om u tegen te zeggen en een arsenaal aan indrukwekkende decors is *Storm: Letters van vuur* allesbehalve een typische jeugdfilm. “Bovendien steek je er ook nog wat van op”, aldus regisseur Dennis Bots.

tekst MAREN MOREAU

Storm: *Letters van vuur* speelt zich af in de late middeleeuwen, ten tijde van de opkomst van de boekdrukkunst. De meeste mensen zijn ongeletterd en er is geen vrijheid van meningsuiting. Klaas Voeten neemt op een dag de opdracht aan om een geheime brief van Maarten Luther te drukken. Die brief wil Luther in Antwerpen laten verspreiden om de bevolking te bekeren tot het protestantisme.

Voeten wordt echter betrappt en opgepakt door een genadeloze inquisiteur. Storm, de twaalfjarige zoon van de drukker, kan het zetsel voor de brief net op tijd redden en slaat op de vlucht. Door die heldhaftige daad

wordt hij het doelwit van een ware klopjacht, en ondertussen moet hij zijn vader proberen te redden van de brandstapel.

Ren je rot

Regisseur Dennis Bots, bekend van *Het Huis Anubis*, vindt het belangrijk om moeilijke thema's bespreekbaar te maken voor kinderen: “Er zijn veel parallellen tussen de Reformatie en onze tijd. In de vroege 16^e eeuw leerden mensen voor het eerst in groten getale lezen en schrijven, en dankzij de boekdrukkunst konden ideeën plotsklaps op grote schaal verspreid worden. Vandaag vervullen het internet en de sociale media een vergelijkbare rol. Ik hoop dat

jongeren na het bekijken van onze film beseffen in wat voor interessante tijden ze leven, zeker nu de vrijheid van meningsuiting zelfs in Europa onder druk komt te staan.”

In de film is het de opgejaagde Storm die stevig onder druk staat. Bots had zo zijn eigen manier om hoofdacteur Davy Gomez natuurlijk te laten overkomen: “Ik liet hem vlak voor een scène rennen terwijl ik hem opjutte. Op die manier was hij compleet buiten adem als de camera begon te lopen, wat zijn acteerprestatie alleen maar ten goede kwam.” Peter Van den Begin had minder motivatie nodig om te overtuigen als de onverbiddelijke inquisiteur. “Ik dacht meteen aan hem voor deze rol”, zegt Bots. “Hij

kan met weinig woorden dreiging en macht uitstralen.” Het was echter niet allemaal kommer en kwel op de set: “Met al die jonge acteurs was het belangrijk dat de sfeer goed zat. Daarom koos ik voor mensen van wie ik wist dat het onderling zou klikken. Ik wilde vooral gezelligheid als de camera niet draaide.”

Antwerpen als decor

De echter hoofdrol in *Storm: Letters van vuur* is eigenlijk weggelegd voor de indrukwekkende decors. Een groot deel daarvan zijn eigendom van Fernand Huts, de grote baas van Katoen Natie, die ter gelegenheid van het 160-jarige bestaan van zijn bedrijf in 2014 vijf volledige

straten van middeleeuws Antwerpen liet nabouwen. “Meestal trekken filmploegen naar Hongarije, waar kant-en-klare decors staan. Maar wij wilden het anders aanpakken en draaiden de beelden van het oude Antwerpen volledig in de Benelux”, licht Bots toe.

Een verrassende inspiratiebron voor de visuele aanpak was de videogame *Assassin's Creed*. Bots is zelf een fervente gamer en een grote fan van het computerspel: “Het geeft je de mogelijkheid door het oude Rome en Venetië te lopen en de omgeving te verkennen. Dat gevoel wilde ik overbrengen op de film. Door ons beweeglijke camerawerk krijg je de indruk dat je samen met Storm door

de straten loopt en achter alle hoekjes kunt kijken. Spannend, hoor.”

VANAF 1 MAART IN DE BIOSCOOP

@MarenMoreau

» 'T STAD PAKT

Van Meeuwen sterven in de haven over Zaman tot Storm: Antwerpen heeft al talloze keren als filmdecor gefungeerd. Op Vertigoweb.be vind je een lijstje met andere films gesitueerd in 't Stad.

LOGAN

KLAUWZEEER

Er zit sleet op de superheldenformule. Te veel van hetzelfde, te weinig lef. Regisseur **James Mangold** was dan ook niet van plan om een vervolg te maken op zijn eigen *The Wolverine*, tot hij de kans kreeg om helemaal zijn zin te doen. “Ik heb zelfs mijn politieke overtuigingen in de film gestopt.” Het resultaat: *Logan*, de boeiendste en meest volwassen comicadaptatie sinds *The Dark Knight*.

tekst RUBEN NOLLET

Less is more.” Meer dan drie woorden heeft filmmaker James Mangold niet nodig om uit te leggen waar hij met *Logan* naartoe wilde.

We schrijven 2029. Alle X-Men zijn uitgeroeid door de overheid, behalve Wolverine (Hugh Jackman, wie anders?), die zijn superego heeft afgezworen en nu door het leven gaat als Logan. Hij heeft een baantje gevonden als limousinechauffeur en drinkt zich na de werkuren geregeld lazarus. Hij zorgt tevens voor professor Charles Xavier (Patrick Stewart), de voormalige goeroe van de X-Men die aan een degeneratieve geestelijke aandoening lijdt en ondergedoken aan de Mexicaanse grens leeft. Zijn plannen om als gewone sterveling door het leven te gaan mag Logan weer opbergen wanneer de jonge Laura (Dafne Keen) zijn pad kruist. Het zwijgzame meisje wordt immers opgejaagd door een heleboel mensen met slechte bedoelingen.

Logan is opgevat als een postapocalyptische western met een plot die staat als een huis, een welkome afwisseling na alle opgeblazen superheldenfilms die we de afgelopen jaren voor de kiezen hebben gekregen. Net als *Deadpool*

heeft de film in de Verenigde Staten een *R-rating* gekregen, wat betekent dat kinderen niet zijn toegelaten – niet onlogisch, gezien het snoeiharde geweld en het onverbloemde taalgebruik. Maar voor Mangold betekende die *R-rating* vooral meer vrijheid.

JAMES MANGOLD: “De truc bestaat erin om de studiobonzen zover te krijgen dat ze op voorhand groen licht geven voor een *R-rating*. Achteraf zouden ze daar namelijk nooit mee instemmen. Dan zouden ze de film afzwakken om toch maar zo veel mogelijk volk in de zalen te krijgen. Hugh en ik hebben van bij het begin een *R-rating* geëist omdat we instinctief voelden dat we die nodig hadden om de film te maken die we voor ogen hadden.”

Een volwassener film, met andere woorden.

“Inderdaad. Als je de bonzen aan het verstand kunt brengen dat je voor een *R-rating* gaat, zullen ze je niet pushen om personages toe te voegen die interessant zijn voor de speelgoedverkoop, of om de dialogen en verhaallijnen niet te moeilijk te maken. De gevolgen van een

rating gaan veel verder dan geweld of schunnige woorden.”

Naar verluidt maakten sommige studiobonzen zich zorgen over de donkere toon van *Logan*. Ze waren bang dat het een saaie film zou worden. Was je je daarvan bewust?

“Nee. Maar ik kan me wel voorstellen dat ze op de marketingafdeling ongerust waren. Ik stond er bijvoorbeeld op dat de naam Wolverine nergens gebruikt zou worden. Dat zorgde voor de nodige paniek. Hoe konden ze de mensen duidelijk maken dat *Logan* over Wolverine gaat als ze zelfs zijn naam niet mochten vermelden? Hoe moesten ze het publiek warm maken voor een comicverfilming zonder snedige oneliners van de sigaar-kauwende superheld?”

Had het succes van *Deadpool* hen overtuigd van de meerwaarde van een superheldenfilm met een *R-rating*?

“Die film was nog niet af toen ze ons hun zegen gaven, maar ik denk dat ze wel al voelden dat *Deadpool* potentieel had. Elke studio weet sowieso wat een film waard is. Executives hebben ook ogen en oren. Als ze zitten te knikbollen tijdens een film die volgepropt is met 250 miljoen dollar aan effecten, denken ze vooral: “*Holy fuck*, hoe verdienen we dat geld ooit terug?” Iedereen weet dat blockbusters verse zuurstof nodig hebben. We zijn die koe nu al tien jaar op dezelfde manier aan het melken. En elke keer kosten die films meer geld, terwijl het publiek niet groter wordt. In ons geval wist Fox dat het risico beperkt was. *Logan* is een ander soort film, en hij heeft pakken minder gekost.”

Hoe persoonlijk kan een superheldenfilm zijn?

“Even persoonlijk als elke andere soort film. Ik heb het in *Logan* over kinderen opvoeden en over hoe het voelt om voor je ouders te moeten zorgen. Ik heb zelfs mijn politieke opvattingen en bedenkingen in de film gestopt door de kijker uit te nodigen om in de schoenen van vluchtelingen te gaan

staan. Het is niet mijn bedoeling om een film als een vehikel voor mijn politieke mening te gebruiken, maar een cineast moet wel vragen opwerpen. Als vertellers creëren we allegorieën. We geven mensen de kans om hun eigen situatie weerspiegeld te zien in ingebeelde werelden.”

Vind je dat superheldenfilms dat te weinig doen?

“Meer nog, ze doen het niet. En dat is dubbel pervers. Dergelijke films zijn per definitie politiek. Ze gaan over conflict, vervolging en angst. Je moet al echt je best doen om dat aspect eruit te halen. Dat vind ik tragisch. Een deel van het probleem is dat elke blockbuster het publiek moet warm maken voor de volgende blockbuster. Op den duur zijn het geen films meer, maar lange reclamespots.”

Heeft Fox nooit gesuggereerd om nog een paar andere X-Men in het script te verwerken?

“Ik weet dat de fans niets liever zouden willen, maar voor mij kwam het verhaal op de eerste plaats. Bovendien zag ik geen enkele reden om het te doen. We zijn verwikkeld geraakt in een soort opbodoorlog: wie slaagt erin om de

meeste superhelden in één *fuck*ing film te stoppen? Reken zelf maar: als je 120 minuten tijd hebt om je verhaal te vertellen en je moet tien superhelden aan bod laten komen, dan krijgen die elk hoogstens twaalf minuten schermtijd. En dat is dan nog zonder de actiescènes en de generieken gerekend. Je krijgt met andere woorden personages die even goed uitgewerkt zijn als Bugs Bunny in een cartoon van Warner Bros.”

Logan is een eenzaat, zeker in deze film. Een verhaal zonder andere superhelden past wel bij hem.

“Zeker, en als je er meer mutanten aan toevoegt, kom je automatisch uit bij een X-Men-film, terwijl ik een Wolverine-film wilde draaien. Het zou hetzelfde zijn als een western maken met Alan Ladd en aan Clint Eastwood vragen of hij ook wil meespelen. En halverwege duikt John Wayne ook nog eens op. Om een of andere reden vinden we het tegenwoordig normaal dat een superheldenfilm uitmondt in een variétéschouw. ‘Hoe meer, hoe beter’ is het nieuwe motto. Nog een acteur die even zijn gezicht laat zien, en dan noemen we dat een *easter egg* en dan kunnen we erover tweeten. Het is een straatje zonder einde, schattenjacht in

plaats van cinema. Vergeef me dat ik daarmee mijn tijd niet wil verdoen.”

Een film maken voor Marvel is dus niet meteen je grootste ambitie?

“Ik zou het doen, maar dan wel op mijn voorwaarden. Ik wil Marvel ook niet voorstellen als de grote boeman. Ik vond *Guardians of the Galaxy* een goede film, fris en origineel. Alleen dans je op het slappe koord als je het universum waarin je films zich afspelen voorrang geeft op de kwaliteit van je verhaal. Op een bepaald moment moet je toegeven dat je eigenlijk de duurste tv-serie ter wereld aan het maken bent.”

VANAF 15 FEBRUARI IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» MORBIDE MANGOLD

“Ik heb een zwak voor personages die de dood recht in de ogen kijken”, zegt James Mangold. Op Vertigoweb.be leggen we uit hoe die morbide fascinatie in zijn oeuvre verweven zit.

BEWOGEN BEELD

Om *Le secret de la chambre noire* in te blikken trok Kiyoshi Kurosawa voor het eerst naar Europa, zijn obsessie voor spoken ging mee in de valies. Het resultaat is een beklemmende film met een hoofdrol voor *Un prophète*-ster **Tahar Rahim**, die verrukt was om met de gerenommeerde Japanner samen te werken. “Wat een ervaring!”

tekst **MATTHIEU VAN STEENKISTE**

Kiyoshi Kurosawa wordt weleens de Japanse Stanley Kubrick genoemd. Hij regisseerde onder meer de misdaadthriller *Cure* en de spook-romance *Journey to the Shore*, waarvoor hij de Prijs voor Beste Regie won in Cannes. Toen Tahar Rahim de kans kreeg om met hem samen te werken, twijfelde de Franse publiekslieveling geen seconde. “Als filmstudent had ik Kurosawa’s werk al gezien en ik hou geweldig van zijn sfeerschepping”, klinkt het enthousiast. “Hij maakt een soort cinema waar je als Frans acteur zelden aan kunt meewerken. Zijn manier van vertellen is zo subtiel. Het zijn spookverhalen waar de horror niet van afdruipt. Hij creëert langzaam een mysterieus universum waarin het werkelijke en onwerkelijke zich met elkaar beginnen te vermengen.”

Japanse onderwerping

Dat is niet anders in Kurosawa’s eerste Franse productie, *Le secret de la chambre noire*, een donkere thriller die draait om daguerreotypie, een vroege vorm van fotografie die je soms nog op bemoste grafzerken ziet. Om een goed resultaat te krijgen vereist die techniek eindeloos lange bewegingloze poses van het model. Voormalig modelfotograaf Stéphane (Olivier Gourmet) heeft zich na de dood van zijn vrouw teruggetrokken in een afgeleefd landhuis, waar hij zijn

22-jarige dochter Marie (Constance Rousseau) dwingt tot uitputtende poseersessies. Wanneer de werkloze Jean (Rahim) zijn nieuwe assistent wordt, bloeit er iets moois tussen hem en het meisje, en dat zal uiteindelijk tot drama’s leiden.

Met Kurosawa werken was precies de verrijkende ervaring waar Rahim op had gehoopt: “Hij mag de touwtjes dan wel strak in handen houden wat de beelden betreft, als acteurs kregen we nauwelijks aanwijzingen. We moesten onze personages uitwerken terwijl we aan het spelen waren.” Toch moest het scenario op voorhand aangepast worden om het in Parijs gesitueerde verhaal geloofwaardig te maken. “In Japan kan de relatie tussen een werkgever en zijn assistent een zeer devoot karakter hebben. Ons is dat echter volledig vreemd. Daarom hebben we de relatie tussen Stéphane en Jean anders ingevuld. Zo’n onderwerping zou niet realistisch zijn geweest.”

Wereldcinema

Het valt op dat Rahim geregeld kiest voor cineasten met een uitgesproken visuele aanpak. Zo legt Kurosawa in *Le secret de la chambre noire* de nadruk op wijde interieurshots, wat de cast tot een uitdagende manier van acteren dwong. “Op die manier krijgt je spel iets theaterachtigs. Doorgaans focust een camera

op je gezicht, maar hier moest ik met mijn hele lijf spelen. Daar hou ik wel van. Daarom werk ik ook zo graag met regisseurs als Kurosawa. Ze geven me het gevoel dat ze specifiek met mij willen werken, dat ik voor hen een middel ben om hun visie te realiseren.”

Hoewel Rahim boordevol ambitie zit, staat Hollywood niet bovenaan op zijn verlanglijstje. “Niet dat ik niet met Amerikaanse regisseurs wil werken of geen big budgetfilms wil maken, maar ik zou vooral nog vaker met Aziatische regisseurs willen werken. Zo vind ik de Zuid-Koreaanse cinema ongelooflijk fascinerend. En natuurlijk wil ik af en toe ook nog iets in Frankrijk maken. Eigenlijk heb ik maar één doel: de hele wereldcinema verkennen.” ▣

VANAF 8 MAART IN DE BIOSCOOP

@matthieuvs

» DE ANDERE KUROSAWA

Kiyoshi Kurosawa is niet verwant aan Akira Kurosawa. Toch heeft hij net zoals zijn legendarische landgenoot ondertussen een indrukwekkend oeuvre bijeengefilmd. Op *Vertigoweb.be* lichten we onze favorieten toe.

A full-page background image from the movie Beauty and the Beast. Belle, played by Emma Watson, is in her iconic yellow ball gown, dancing with the Beast, played by Dan Stevens. They are in a grand ballroom with ornate architecture. The Beast is wearing his blue suit and has his horns visible. They are looking at each other with a romantic expression.

BEAUTY AND THE BEAST

Van ALLE tijden

Waarom zou je je in godsnaam wagen aan een live-actionupdate van Disneys animatieklassieker *Beauty and the Beast*? Voor regisseur Bill Condon ging het in de eerste plaats om de muzikale nummers, de betoverende setting en dát angstaanjagende wezen. “En de kans om met Emma Watson samen te werken, natuurlijk!”

tekst STEVEN TUFFIN

Wat Bill Condon geen nee zei toen Disney hem de live-actionupdate van animatieparel *Beauty and the Beast* aanbood, hoeft niet bepaald te verbazen. Het eeuwenoude sprookje bevat immers alles wat hem dierbaar is aan cinema: van horror over musicals tot romantiek.

In de jaren tachtig kwam de toen beginnende Condon aan de bak als scenarist van B-materiaal als *Strange Invaders* en *F/X 2*. Als regisseur viel hij voor het eerst op met de griezel-sequel *Candyman 2: Farewell to the Flesh*. Maar de grote doorbraak kwam er met het door hem geschreven en geregisseerde *Gods and Monsters*, een Oscarbekroonde ode aan James Whale, de homoseksuele regisseur van Universalklassieker *Bride of Frankenstein*.

Vervolgens bood rabiate musicalliefhebber Condon zijn scenariodiensten aan aan top-producent Harvey Weinstein, nadat die had bekendgemaakt dat hij de Broadwayhit *Chicago* ging verfilmen. De opdracht leverde Condon een tweede Oscarnominatie op. Die verzilverde hij niet, maar hij belandde wel in de regiestoel van *Dreamgirls*, een andere musicalbewerking met onder meer Jamie Foxx, Eddie Murphy en Beyoncé Knowles.

Enkele jaren later regisseerde Condon de laatste twee delen van de romantische huiverfranchise *The Twilight Saga*, om het nadien over een kleinschaliger boeg te gooien met de Julian Assange-thriller *The Fifth Estate* en het detective op rust-drama *Mr. Holmes*.

“Eigenlijk had ik het zelf nog nooit zo bekeken”, zegt de ondertussen 61-jarige Condon. “Maar ergens klopt het wel. Ik benaderde het Beest immers als een verwant van al die tragische Universalmonsters. De kans om mijn passie voor klassieke musicals bot te vieren, deed mijn hart sneller slaan. En in mijn ogen zijn er maar weinige mooiere romances als die tussen Belle en haar vervloekte prins.”

Was u ook niet een beetje blij om met Emma Watson te kunnen samenwerken?

“Maar natuurlijk! *(lacht)* In mijn enthousiasme zou ik haar nog bijna vergeten. Eigenlijk ben ik pas gaandeweg gaan beseffen dat ze een van dé grootste sterren van dit tijdperk is. Maar veel belangrijker: ze kan ook écht acteren. Haar Harry Potter-ervaring heeft duidelijk vruchten afgeworpen. Ik denk dat er maar weinig actrices van haar leeftijd rondlopen met haar capaciteiten.”

Watson weet duidelijk wat ze wil en aarzelt niet om haar mening te zeggen. Zorgde dat nooit voor spanningen op de set?

“Ik ben gelukkig zelf ook niet op mijn mond gevallen. *(lacht)* Af en toe raakten we wel eens in een discussie verwickeld, maar ik ben zelden iemand tegengekomen wiens mening zo goed onderbouwd was. Op den duur werd onze werkrelatie er echt eentje van geven en nemen. Soms kwam zij met een idee op de proppen waarin ik haar volgde, en vice versa. Uiteindelijk hadden we hetzelfde doel: de best mogelijke film maken.”

Twee jaar geleden was er heel wat te doen rond het feit dat Jurassic World-heldin Bryce Dallas Howard twee uur lang op hoge hakken dino's ontvluchtte. Dat zal jullie niet overkomen.

“En dat allemaal dankzij Emma! Het was haar idee om Belle laarsjes te laten dragen in plaats van pumps. ‘Het moet echt aanvoelen’, was haar mantra. Volgens haar zouden de sprookjesachtige elementen nog beter uit de verf komen als we ze contrasteerden met ‘realistische’ zaken. Daarom is haar jurk – hoe mooi hij er ook uitziet – geen echt haute couture stuk geworden. Op die manier onderlijnden we dat hij wordt gemaakt door een betoverde kleerkast en niet door een costumière van vlees en bloed. Dan zou hij er nog mooier hebben uitgezien.”

In mijn ogen is uw versie van *Beauty and the Beast* een eerbetoon aan zowel oude als nieuwe filmmagie. Zo heeft Watson een regelrecht *The Sound of Music*-moment wanneer ze met haar armen gespreid in de bergen staat te zingen.

“Ik kon er niet aan weerstaan, en zij was er ook meteen voor te vinden. Eerlijk: als je de animatiefilm nog eens bekijkt, zul je merken dat hij een soortgelijk shot bevat. Het verbaasde me hoeveel knipogen naar oude musicals er in onze voorganger verwerkt zaten. De ‘Be Our Guest’-sequentie deed met zijn caleidoscopische beelden zelfs denken aan een Busby Berkeley-musical uit de jaren dertig of veertig.”

Hebt u zich strikt aan de referenties uit de tekenfilm gehouden of bent u verder gegaan?

“Veel, veel verder. *(lacht)* Ik denk dat ik makkelijk een lijstje met honderd knipogen zou kunnen maken, gaande van *Cabaret* over *Singin' in the Rain* tot – hoe kan het ook anders – *Chicago*.

Tegelijkertijd hebt u een beroep gedaan op state-of-the-arteffecten om het Beest en zijn betoverde kasteelpersoneel op het witte doek te toveren. Viel dat digitale aspect een beetje mee?

“Het is simpel: je moet je vanaf dag één neerleggen bij het feit dat er in scènes met digitale personages geen ruimte is voor improvisatie. Als je dat niet doet, zal je vaak gefrustreerd op de set staan. Je moet er ook mee leren leven dat het eindresultaat nooit honderd procent perfect zal zijn. Aan onze film is het effectenteam anderhalf jaar bezig geweest en ik zie nog altijd dingen die beter hadden gekund.”

Sta me toe te zeggen dat het Beest er in de afgewerkte film veel beter uitziet dan in de trailers.

“Ha, maar dat kan niet! *(lacht)* Aan die beelden is sinds de release van de eerste trailer niet meer gewerkt. Blijkbaar heeft het allemaal met gewenning te maken. Doordat je maanden glimpen van het Beest hebt opgevangen in het promomateriaal, zit je tijdens de film

niet meer vol verwondering naar het scherm te kijken als hij voor het eerst in beeld komt.”

Wat mij helemaal verwonderde, is hoe eigentijds het waanzinnig pompeuze en leugenachtige gedrag van slechterik Gaston aanvoelt. Hij heeft iets weg van een zekere president. “Breek me de bek niet open. De laatste maanden heb ik de film ontelbare keren opnieuw moeten bekijken. Om de effecten te finaliseren, om de IMAX-versie goed te keuren, enzovoort. Naarmate de tijd vorderde, kon ik meer en meer afstand nemen van de technische kant van de productie en merkte ik plots de gelijkenissen met de actualiteit op. Dat verklaart meteen de kracht van het originele sprookje. Hokjesdenken, xenofobie, bangmakerij: het zijn fenomenen die even oud zijn als de mens zelf. Jammer genoeg leven we in een tijdperk waarin ze hoogtij lijken te vieren.”

Gelukkig durft Disney zich ertegen verzetten. “Op dat vlak is mijn respect voor Het Huis van de Muis alleen maar

toegenomen. De studiobonzen stonden erop dat we met een gemengde groep acteurs werkten. ‘Een louter blanke cast is niet meer van deze tijd’, klonk het. Toen ik daar dan nog eens een snuifje homo-erotische spanning aan wilde toevoegen, juichten zij dat alleen maar toe. Ik zie het andere grote Hollywoodstudio’s nog niet zo snel doen.”

Nog even over de cast: tegenover Watson zette u Dan Stevens, de hunk uit Downton Abbey. Hoe kwam u bij hem terecht? “Tijdens de audities was hij een van de weinige acteurs die alle eigenschappen van het Beest – arrogant, kil, woest, maar ook intelligent, vriendelijk en grappig – geloofwaardig kon uiten. Dat was ontzettend belangrijk, want hoewel zijn personage meestal geanimeerd over het scherm beweegt, is wat je ziet honderd procent het resultaat van Dans acteerprestatie. Door een mix van digitale effectentechnieken – van *motion capture* tot speciale gezichtssoftware – waren we in staat om zijn grimassen perfect te vertalen naar het gezicht van het Beest.”

Tot slot: in Luke Evans en Josh Gad hebt u duidelijk de perfecte vleesgeworden Gaston en LeFou gevonden. “En ik heb er niets voor hoeven te doen! (lacht) Ik ben er rotsvast van overtuigd dat acteurs hun personages op den duur beter kennen dan ik. Het was dan ook ongelooflijk om die twee bezig te zien. In tegenstelling tot in de tekenfilm is er af en toe sprake van een machtswisseling. Daar waar LeFou voordien louter als sidekick fungeerde, krijgt hij nu soms de overhand. En ik stond erbij, keek ernaar én genoot met volle teugen.”

VANAF 22 MAART IN DE BIOSCOOP

@Waazinema

» IN LEVENDEN LIJVE

Op Vertigoweb.be vind je onze video-interviews met Dan Steven, Luke Evans en Josh Gad. Openingsvraag: “Wat herinner je je van de eerste keer dat je de geanimeerde *Beauty and the Beast* zag?”

**OSCAR® NOMINATION
BEST ORIGINAL
SCREENPLAY**

ANNETTE BENING ELLE FANNING
GRETA GERWIG LUCAS JADE ZUMANN
AND BILLY CRUDUP

**20TH
CENTURY
WOMEN**

A FILM BY MIKE MILLS
DIRECTOR OF BEGINNERS

A24 and ANAPURNA PICTURES PRESENT A MODERN PEOPLEARCHER FILM A FILM BY MIKE MILLS ANNETTE BENING ELLE FANNING GRETA GERWIG LUCAS JADE ZUMANN AND BILLY CRUDUP
"20TH CENTURY WOMEN" WRITTEN BY LAURA ROSENTHAL AND MARK BENNETT DIRECTED BY MIKE MILLS COSTUME DESIGNER JENNIFER JOHNSON HAIR BY ROGER HELL
EXECUTIVE PRODUCERS HOWARD PAAR PRODUCED BY MEGAN ELLISON PRODUCED BY ANNE CAREY, P.D.A. YOUNG HENLEY, P.D.A. WRITTEN AND DIRECTED BY MIKE MILLS

SEPTEMBER FILM A24 A www.septemberfilm.be @septemberfilmbe Delirgeorgv. **BARBOSCH**

NU IN DE BIOSCOOP

SARA SOMMERFELD JOAKIM TRÄGÅRD MIKKEL GAUP DAAN ROOFTHOOFD GEERT VAN RAMPBERG AYLA GÄREN AUDHILD NUTTI
BULLETPROOF CUPID PRESENTEERT
CLOUDBOY
een film van
MEIKEMINNE CLINCKSPOOR
VANAF 5 APRIL IN DE BIOSCOOP
BULLETPROOF CUPID PRESENTS IN CO-PRODUCTION WITH SCAMARINE CÔTAFILM INTERNATIONAL FILMPOOL NUNAFILMCAFE
"CLOUDBOY" CAST: DAAN ROOFTHOOFD AYLA GÄREN AUDHILD NUTTI JOAKIM TRÄGÅRD SARA SOMMERFELD GEERT VAN RAMPBERG MIKKEL GAUP DIRECTED BY MEIKEMINNE CLINCKSPOOR FIRST ASSISTANT DIRECTOR JONNY PETERSEN PRODUCTION DESIGNER LARS TILNER COSTUME DESIGNER CHARLOTTE WILLEMS MAKEUP & HAIR DESIGN INGERBORG VAN ETVELDE SOUND DESIGN THIBERT DE WITTE COMPOSER MELIS SLEKKE EDITOR MIKAEL KARLSSON DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY CHRISTIAN PAULUSSEN PRODUCTION MANAGER DORINE ONKKA LINE PRODUCER WIM AN GOOSSENS ASSOCIATE PRODUCERS ALEX VERBAARE DAVY ELKENS ANJA MOREKMAANS CO-PRODUCED BY SAMME VERKANTHAAL OLLE WIJENHED STEPHAN APFELGREN GARY CHANNER STEEL JENSENBERG SYLVIA ANDERSEN PRODUCED BY MIKE MILLS GOOSSENS WWW.CLOUDBOY.BE

DE ALLEREERSTE KEER

Wie dacht dat *Moonlight* het coming of age-genre al op zijn kop zette, zal van *Grave* helemaal ondersteboven zijn. De vegetarische tienermeid die centraal staat in het regiedebuut van de Franse cineaste Julia Ducournau ontwikkelt immers een onstilbare honger naar mensenvlees na een uit de hand gelopen studentendoop. “Kannibalen zijn ook maar mensen.”

tekst STEVEN TUFFIN

Julia Ducournau is duidelijk geen katje om zonder handschoenen aan te pakken. Een collega-journalist die mij voorging, kreeg de wind van voren toen hij opperde dat de eerste langspeler van de 33-jarige scenariste-regisseuse best bloederig was ‘voor een film van een vrouw’. “Wat denkt die kerel wel?” blaft Ducournau nadien tegen mij. “Wil hij echt dat we allemaal braaf bij de haard blijven zitten? Dit is de *fucking* 21^e eeuw! Ik kan niet geloven dat zulke vooroordelen nog steeds bestaan. De tijd dat horror een typisch mannen-genre was, is al lang voorbij. Dat soort

hokjesdenken vind ik ongeloofelijk eng.” Anderen vinden Ducournaus *Grave* dan weer verschrikkelijk griezelig. Het relaas van Justine, een studente dieren-geneeskunde die tijdens haar doop gedwongen wordt rauwe konijnenlever te eten en daarna ontdekt dat ze ook wel van een stukje mensenvlees houdt, zorgde op het Toronto International Film Festival voor zulke heftige reacties dat de organisatoren een ambulance moesten laten aanrukken. “Ik wist dat ik een stevig filmpje had gemaakt”, zegt Ducournau. “Maar dat hij zo stevig was, had ik absoluut niet door. Eigenlijk weet ik niet of ik blij

ben met wat er die avond gebeurd is. Het verhaal is een eigen leven gaan leiden en bezorgde *Grave* een reputatie die zeer vreemde verwachtingen schept.”

Je wist toch dat het onderwerp weinig kijkers onberoerd zou laten?

JULIA DUCOURNAU: “Dat klopt, en ironisch genoeg is dat ook de reden waarom ik *Grave* wilde maken. Tijdens een gesprek met mijn toen nog toekomstige producent bleek dat we allebei wel iets zagen in een kannibalenfilm. Ik stelde echter één eis: het verhaal moest verteld worden vanuit het

standpunt van de menseneter. In het horrorgenre gaat het vaak over boven-natuurlijke wezens zoals vampiers en weerwolven, maar een kannibaal is een mens van vlees en bloed. Dat maakt van hen misschien nog wel de moeilijkste ‘monsters’ om de kijker met te laten meeleven. Als scenariste zag ik het als een heerlijke uitdaging om het hoofdpersonage sympathiek te houden ondanks haar steeds gruwelijkere daden.”

Het valt op dat kannibalisme zelfs binnen het horrorgenre nooit tot een echte trend is uitgegroeid.

“Tot ik vorig jaar met *Grave* in Cannes belandde en plots besepte dat het onderwerp in verschillende films op het programma verweven zat: van Spielbergs bewerking van *The BFG* over Bruno Dumonts *Ma loute* tot Refns *The Neon Demon*. Natuurlijk was het nergens zo expliciet als in mijn film, maar toch. Volgens mij heeft het te maken met het feit dat we in een tijdperk leven waarin iedereen steeds meer vrijheid wil, ook al gaat dat ten koste van de vrijheid van anderen. We doen elkaar verschrikkelijke dingen aan en het lijkt er alleen maar erger op te worden.”

Hoe kwam je erbij om van je hoofdpersonage een jonge studente te maken?

“Aanvankelijk wilde ik voor een mannelijke protagonist gaan, maar dat idee liet ik al snel varen. Het barst al van de coming of age-films waarin kereltjes ontmaagd worden. Als het dan al eens over een meisje mag gaan, ondergaat ze de daad op de passiefst mogelijke wijze. Daar wou ik me koste wat het kost tegen verzetten. Vandaar dat ik koos voor een jonge vrouw die perfect weet wat ze wil en dat zonder enige vorm van schaamte of schroom nastreeft.”

Toch stel je haar nooit hypergeseksualiseerd voor.

“Blij dat je dat is opgevallen. Hoewel ik niet terugdeins voor een stevige streep naakt, wilde ik absoluut geen film maken die vooral scoorde bij een select clubje gefrustreerde klojo's. Daarom verwerkte ik de zus van Justine in het verhaal. Hun familieband trivialiseert allerlei zaken die anders misschien als prikkelend ervaren worden – dingen zoals naakt rondlopen en plassen in het openbaar. Ik wilde komaf maken met het cliché van de halve barbie-poppen die de gemiddelde horrorfilm bevolken. Echte vrouwen lopen net zoals mannen thuis rond in ongewassen ondergoed en stinken soms uren in de wind.”

Grave werd gedraaid in en rond de gebouwen van het departement dierengeneeskunde van de Universiteit van Luik. Hoe belandden jullie daar?

“De film is een Frans-Belgische coproductie en een van de Belgische producenten liet foto's van die gebouwen zien. Ik was natuurlijk meteen verkocht. Eigenlijk kon ik mijn ogen niet geloven. Als ik schrijf, zie ik mijn locaties altijd uiterst gedetailleerd voor me. En die plek leek als twee druppels water op wat ik in mijn hoofd had: niets dan beton, muisgrijs en vol donkere hoekjes.”

Het zou de perfecte locatie geweest zijn voor een vroege Cronenberg.

“Inderdaad. Het gebouw straalt een zekere kilheid uit die hij ongetwijfeld zou kunnen appreciëren. Ook typisch Cronenberg: het schrille contrast tussen het klinische hoofdgebouw en de ruimtes waar de studenten met dieren leren om te gaan. Dat lijken wel nesten, vol warmte en liefde.”

Je draaide ook met een Belgische cameraman: Ruben Impens, de vaste kompaan van Felix van Groenigen.

“Ik wist al op voorhand dat ik safe zat, want zowel *De helaasheid der dingen* als *The Broken Circle Breakdown* zien er fantastisch uit. Tijdens de shoot bleek Ruben echter helemaal een man naar mijn hart, omdat hij de lat altijd *fucking* hoog legt. We kunnen allebei niet leven met een matig resultaat. Als een van ons een shot te gewoontjes vond, gingen we op zoek naar een andere aanpak.”

Voel je je schatplichtig aan *Trouble Every Day*, de film van je landgenote Claire Denis waarin Béatrice Dalle menig stukje mensenvlees verorbert?

“Wat een lastige vraag. (lacht) Natuurlijk wist ik dat mensen de link zouden leggen, maar ik vond hem destijds niet zo denderend. Ik heb hem expres niet herbekeken omdat ik anders misschien bewust of onbewust

dingen zou overnemen. Tegelijk kan ik niet ontkennen dat het om een klassieker binnen het genre gaat. Hij zal me dus wel op een of andere manier beïnvloed hebben.”

Zijn er films die je dan wel rechtstreeks hebben beïnvloed?

“Goh... We hadden het net over Cronenberg. Ik denk dat zijn oeuvre wel bepalend is geweest voor het soort cinema dat ik wil maken. Hij speelt een heel slim spel met conventies. Hij maakt – of beter: maakte – horrorfilms zonder in clichés te vervallen. Nog een film waaraan ik moest denken terwijl we aan het draaien waren, was *Carrie*. Wat wil je, met een verhaal over een jong meisje en veel bloed?” (lacht) 🍷

VANAF 15 MAART IN DE BIOSCOOP

@Waaanzenema

» ALLEMAAL KANNIBAAL

Hoewel kannibalisme nooit tot een echte filmtrend is uitgegroeid, staan er flink wat menseneters in het Grote Filmgeschiedenisboek. Op *Vertigoweb.be* sommen we onze favorieten op.

OFFSCREEN FILM FESTIVAL

FREAKSHOW

Tussen 8 en 26 maart vindt de 10^e editie van het Brusselse Offscreen Film Festival plaats in Cinema Nova, Cinematek en Bozar. Openingsfilm *Grave* is de eerste uit een indrukwekkende reeks cultfilms uit heden en verleden. Wij selecteerden vier festivaltitels die niemand onberoerd zullen laten.

THE GREASY STRANGLER

Terwijl een met dikke lagen vet ingesmeerde seriemoorde-naar de stad onveilig maakt, hebben een oversekste bejaarde en zijn verlegen zoon allebei hun zinnen gezet op dezelfde disco cutie. “Doet denken aan vroege John Waters, maar dan zonder zijn finesse”, schreef een strenge critica. Dat belooft!

THE LOVE WITCH

In deze ode aan de Technicolorcinema van de jaren zestig vertelt de Amerikaanse scenariste-regisseuse Anna Biller het verhaal van een sexy heks die in een stadje ten noorden van San Francisco haar uiterste best doet om een man aan de haak te slaan, maar daar echter niet in slaagt. Donkerder dan je vermoedt!

PREVENGE

Sightseers-scenariste en -actrice Alice Lowe voegt nu ook de taak van regisseuse aan haar cv toe met deze pikdonkere horrorkomedie over een zwangere weduwe die door haar ongeboren kind wordt aangezet tot moord. Pittig detail: Lowe was zeven maanden zwanger tijdens de opnames!

LA REGIÓN SALVAJE

Ten tijde van het sociaal-realistische *Heli* werd Amat Escalante 'de Mexicaanse Dardenne' genoemd. Nu gaat hij dankzij dit bevreemdende relaas over een familie die uit elkaar valt na de komst van een mysterieuze vrouw door het leven als 'de Latijns-Amerikaanse Lynch'. Er zijn ergere bijnamen!

MEER INFO OP
OFFSCREEN.BE
WEDSTRIJD OP
VERTIGOWEB.BE

HERZ-

SPECTRUM

KLOPPINGEN

Onder de noemer *Once Upon a Time in Czechoslovakia* vertoont het Brusselse Offscreen Film Festival dit jaar achttien fantasypareltjes uit de voormalige Midden-Europese republiek. Maar liefst vijf titels uit de selectie werden geregisseerd door eregast Juraj Herz, de ongekroonde koning van de Tsjecho-Slowaakse horror.

tekst JONAS GOVAERTS

Beauty and the Beast

De inmiddels 83-jarige Herz wordt vaak tot de Tsjecho-Slowaakse nouvelle vague gerekend, de stroming waartoe ook Miloš 'Amadeus' Forman behoorde. Maar Herz onderscheidde zich al snel van zijn tijdgenoten door zijn voorliefde voor het groteske en het huiveringwekkende. Zijn eerste internationale succes kende hij met het Hitchcockiaanse *The Cremator*, gemaakt tijdens de Praagse Lente van 1968. "Een periode van absolute artistieke vrijheid", aldus Herz.

De filmmaker genoot vooral van de uiteenlopende emoties die zijn excentrieke meesterwerkje opriep in de landen waar het werd vertoond: "In Praag werd het publiek depressief, in Nederland lachten ze zich een krik en in Italië liepen ze rechtstreeks van de cinema naar de bar om hun verontwaardiging te verdrinken, omdat crematie in hun land onacceptabel was." In Herz' thuisland werd de film niet lang na de première in 1969 verbannen, en bleef hij in de kluis liggen tot de ineensdorting van het communistische systeem.

Humor & seks

Omdat hij geen zin had om zoals zijn collega's politieke films te draaien – en ook wel een beetje uit pure noodzaak – begon Herz in 1978 aan de adaptatie van een sprookje. Zijn lugubere versie van *Beauty and the Beast* bleek al gauw zo'n dure aangelegenheid dat de Tsjecho-Slowaakse overheid hem verplichtte tegelijkertijd nog een tweede film te draaien: *The Ninth Heart* (1979).

"'s Morgens stond ik op de set van een kindvriendelijk sprookje", aldus Herz. "En na de middag draaide ik een horrorfilm over een elixir gemaakt van het bloed van negen kinderharten." *Beauty and the Beast* was opnieuw een voltreffer binnen het genre. Zo was de jury van het gerenommeerde Sitges Film Festival (*het grootste fantasyfilm-festival ter wereld, nvdr.*) enorm onder de indruk van Herz' surrealistische interpretatie van het Beest, dat in zijn bewerking meer weghad van een monsterlijke vogel.

Zelfs aan het stoffige vampieren-genre wist Herz een eigen draai te geven. De bloedzuiger uit *Ferat Vampire* (1982) houdt zich niet schuil in een doodskist, maar in een revolutionaire

racewagen die rijdt op mensenbloed. "Je moet de horror af en toe afwisselen met wat humor", filosofeert de cineast. "Anders gaat het publiek na een tijdje lachen om scènes die niet grappig bedoeld zijn." Ook een streepje seks kan geen kwaad. Zo zal de stevige cultreputatie van *Ferat Vampire* in Tsjechië ook wel iets te maken hebben met de beruchte naaktscène van actrice Dagmar Havlová, die van 1997 tot 2011 getrouwd was met Václav Havel, de voormalige president van de Tsjechische Republiek."

Geen sant in eigen land

Ondanks zijn eeuwige frustratie met het strenge Tsjechische filmsysteem – "Geen enkele van mijn films ziet eruit zoals ik hem oorspronkelijk voor ogen had." – blijft de bejaarde beeldenmagiër enthousiast verder filmen. *Passage* (1997), een Kafkaïaanse tocht doorheen een ondergronds labyrint,

groeide zelfs uit tot zijn meest bejubelde prent sinds *The Cremator*. De film werd geselecteerd voor talloze festivals, van Palm Springs tot Toronto, en sindsdien kreeg Herz weer aanbiedingen uit het Westen.

Alleen in zijn thuisland weet men nog steeds niet wat aan te vangen met 's mans unieke genie. *Passage* werd door de Tsjechische pers unaniem neergesabeld, en verdween al na een week uit de zalen. "Fijn hoor, vergeleken worden met Fellini en Bergman", haalt Herz zijn schouders op. "Tot je 's ochtends in de krant mag lezen dat je zonet de grootste flop uit de filmgeschiedenis hebt gemaakt." ■

@Jonas_Govaerts

Once upon a Time in Czechoslovakia maakt deel uit van het Offscreen Film Festival dat loopt van 8 tot en met 26 maart in Cinema Nova, Cinematek en Bozar.

The Cremator

National
Portrait
Gallery

Luc Tuymans – Glasses
4 October 2016 - 26 March 2017

DE VERTIGO AWARDS

NIKS DAN WINNAARS

Voor het tweede jaar op rij vroegen we onze lezers om te stemmen op hun filmfavorieten van het voorbije jaar en aller tijden. Het leverde een hoop verrassende én minder verrassende eerste, tweede en derde plaatsen op. Eén ding staat buiten kijf: ook in 2016 was je als bioscoopbezoeker allesbehalve een verliezer!

illustraties TOK

VERTIGO
2016
BESTE ACTRICE

AMY
ADAMS

VERTIGO
2016
BESTE ACTEUR

LEONARDO
DICAPRIO

ISABELLE
HUPPERT

JENNIFER
LAWRENCE

ADAM
DRIVER

EDDIE
REDMAYNE

VERTIGO
OOIT
BESTE ACTRICE

MERYL
STREEP

VERTIGO
OOIT
BESTE ACTEUR

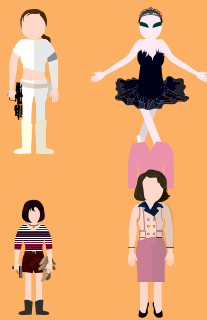

LEONARDO
DICAPRIO

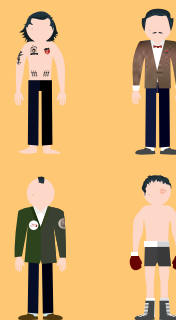
CATE
BLANCHETT

NATALIE
PORTMAN

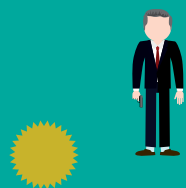
ROBERT
DE NIRO

DANIEL
DAY-LEWIS

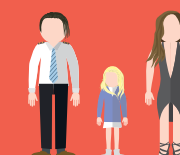

VERTIGO
2016
VLAAMSE FILM

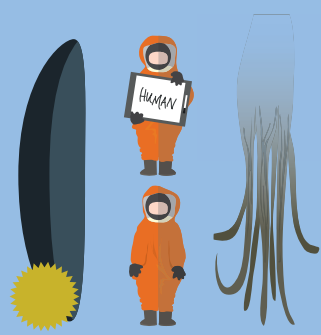

DE PREMIER

BELGICA
KING OF THE BELGIANS
LE CIEL FLAMAND

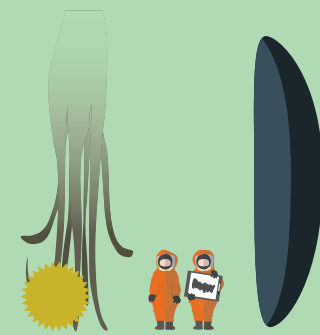

VERTIGO
2016
BESTE FILM

ARRIVAL

VERTIGO
2016
BESTE REGISSEUR

DENIS
VILLENEUVE

DEADPOOL

ROGUE ONE

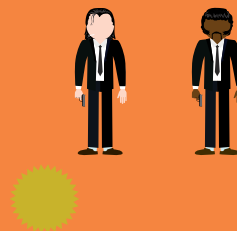
ALEJANDRO
GONZÁLEZ
IÑÁRRITU

QUENTIN TARANTINO

VERTIGO
OOIT
BESTE FILM

PULP FICTION

VERTIGO
OOIT
BESTE REGISSEUR

STANLEY
KUBRICK

THE GODFATHER

FIGHT CLUB

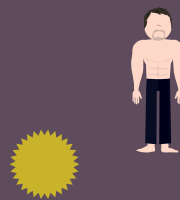
STEVEN
SPIELBERG

MARTIN
SCORSESE

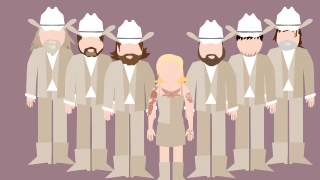
VERTIGO
OOIT
VLAAMSE FILM

RUNDSKOP

LOFT

THE BROKEN
CIRCLE
BREAKDOWN

POINT OF VIEW

Online vind je uitgebreide recensies en nog veel meer

» neem een kijkje op www.vertigoweb.be

20th Century Women

Regie Mike Mills

Cast Lucas Jade Zumann, Annette Bening

Speelduur 1u59

Vanaf 1 maart in de bioscoop

Beginners-regisseur Mike Mills brengt een ontroerende ode aan zijn moeder in deze tragikomedie à la *Little Miss Sunshine* over een alleenstaande vrouw en haar zoekende tienerzoon. Met een uitmuntende Annette Bening.

@RubenNollet

Miss Sloane

Regie John Madden

Cast Jessica Chastain, Mark Strong, Gugu Mbatha-Raw

Speelduur 2u12

Vanaf 8 maart in de bioscoop

De anders zo liefvallige Jessica Chastain speelt een bijzonder taaie dame in dit drama over een vermaarde lobbyiste die het opneemt tegen de wapen-industrie. *Michael Clayton* is nooit veraf, alleen krijgen we hier op het eind nog een stevige twist.

@RubenNollet

Patriots Day

Regie Peter Berg

Cast Mark Wahlberg, John Goodman, Kevin Bacon

Speelduur 2u13

Vanaf 15 maart in de bioscoop

Na *Lone Survivor* en *Deepwater Horizon* tekent de tandem Peter Berg-Mark Wahlberg voor een derde thriller-docudrama. Ditmaal gaat het om een reconstructie van de bomaanslag tijdens de Boston Marathon. Vergelijkbaar met *World Trade Center* van Oliver Stone.

@ChrisCraps

The Lost City of Z

Regie James Gray

Cast Charlie Hunnam, Robert Pattinson, Sienna Miller

Speelduur 2u20

Vanaf 15 maart in de bioscoop

In dit door Brad Pitt geproduceerde historische drama belicht regisseur James Gray de problematische zoektocht van een Britse ontdekkingsreiziger (Charlie Hunnam) naar een verborgen stad in het Amazoneregenwoud. Een mix tussen *Mountains of the Moon* en *Apocalypse Now*.

@ChrisCraps

The Other Side of Hope

Regie Aki Kaurismäki

Cast Sherwan Haji, Sakari Kuosmanen

Speelduur 1u38

Vanaf 22 maart in de bioscoop

Aki Kaurismäki hanteert zijn typische droogkomische stijl in deze humanistische tragikomedie waarin een beginnende restauranthouder en een groep Syrische vluchtelingen elkaars pad kruisen. Doet denken aan *Le Havre*, de vorige film van de Finse cineast.

@ChrisCraps

FROM THE DIRECTOR OF SICARIO AND PRISONERS
AMY ADAMS JEREMY RENNER FOREST WHITAKER

ARRIVAL

WINNAAR VAN
3 VERTIGO AWARDS:
Beste Film, Beste Regisseur
& Beste Actrice

“INTELLIGENTE SCIFITRIP”
Knack Focus

8 ACADEMY AWARD
NOMINATIONS
INCLUDING
BEST PICTURE

“EMOTIONEEL & POËTISCH”
Vertigo

“BEGRIJPELIJK & SPANNEND”
De Standaard

5 APRIL OP BLU-RAY, DVD, 4K UHD & ON DEMAND

© 2016 Yonolinguistics, LLC. All Rights Reserved.
© 2017 Layout and Design Sony Pictures Home Entertainment Inc. All Rights Reserved.

VERTIGO

selecteert
uit het film-
aanbod van

VIER, VHF & ZES

De volledige programmatie kan je vinden op
vier.be, vijf.be en zestv.be

Captain America: The Winter Soldier

4/3 om 20.30 op VIER

De superheldenfilms van Marvel zijn naast puke popcornpret ook odes aan de cinema van weleer. Zo belandt Captain America in zijn tweede filmavontuur in een web van intriges dat doet denken aan seventies-paranoïathrillers als *Three Days of the Condor*. Robert Redford is dan ook niet toevallig van de partij.

Contagion

13/3 om 20.35 op ZES

Steven Soderbergh geeft het in de jaren zeventig zo populaire rampenfilmgenre een moderne twist door de ingrediënten van toen – een groepje bekende koppen nemen het op tegen een dodelijk virus – te combineren met een razend realistische aanpak die het relaas des te enger maakt.

Gravity

18/3 om 20.30 op VIER

Natuurlijk is deze scifiprent van Alfonso Cuarón met Sandra Bullock en George Clooney in de eerste plaats een blockbuster zonder weerga. Achter de state-of-the-arteffecten gaat echter een rechttoe rechtaan overlevingsverhaal schuil met thriller-elementen die niet hadden misstaan in de betere Hitchcock.

Tequila Sunrise

7/3 om 20.35 op ZES

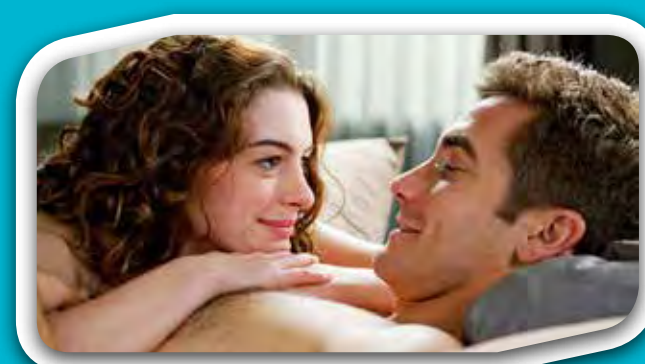
Chinatown-scenarist Robert Towne schreeft het testosteron-gehalte van eighties-actiegoden Mel Gibson en Kurt Russell terug in deze sfeervolle misdaadthriller, waarin ze respectievelijk een ex-dealer en een flik spelen die allebei vallen voor Michelle Pfeiffers onweerstaanbare restaurantuitbaatster.

Noah

11/3 om 20.30 op VIER

Darren Aronofsky verbaasde vriend en vijand met deze tegendraadse bewerking van het bekende Bijbelverhaal. Een eigenzinnig epos dat beter scoort op ecologisch dan op spiritueel vlak, met Russell Crowe als een uiterst weerbarstige versie van de man die van God de opdracht kreeg een ark te bouwen.

Love & Other Drugs

23/3 om 20.35 op VHF

Jake Gyllenhaal en Anne Hathaway gaan op meeslepende wijze van sexy naar melodramatisch in deze gelaagde dramady van Ed Zwick. De *Donnie Darko*-acteur schittert als geile Viagraverkoper die zijn gelijke vindt in de *The Devil Wears Prada*-ster. Alleen lijkt hun geluk niet van lange duur...

He's Just Not That Into You

25/3 om 20.30 op VHF

Ondertussen braakt Hollywood soortgelijke ensemble-romcoms aan de lopende band uit, maar deze bestsellerbewerking uit 2009 speelt op een hoger niveau. In de eerste plaats dankzij top-talenten als Ben Affleck, Jennifer Connelly, Scarlett Johansson, Drew Barrymore, Jennifer Aniston en vele, vele anderen.

BESTE FILM. OOI.

The Limey

Regie Steven Soderbergh | Cast Terence Stamp, Peter Fonda, Melissa George | Speelduur 1u29 | Jaar 1999

Net wanneer de post-moderne gangsterfilm zijn laatste magazijn leek te hebben leeggeschoten – zelfs Tarantino toonde rond de eeuwwisseling meer interesse in samoeraizwaarden dan in automatische pistolen – bezorgde Steven Soderbergh het genre alsnog een tweede adem. Eerst met het vermakelijke maar flink aan *Pulp Fiction* schatplichtige *Out of Sight*, en vervolgens met *The Limey*, misschien wel 's mans ultieme meesterwerk.

Waar QT vooral de ketchup haalde bij seventies-exploitationcinema, duikt Soderbergh nog dieper de filmgeschiedenis in. De weemoedige wraakplot leende hij van John Boormans *Point Blank*, de verkapte vertelstijl van Alain Resnais' *L'année dernière à Marienbad*. Het resultaat: een soort *The Expendables* voor de hippiegeneratie.

Sixties-seksgod Terence Stamp speelt Wilson, een Britse ex-bajesklant die afzakt naar L.A. om zijn vermoorde

dochter (Melissa George) te wreken. In de entourage van zijn sleazy doelwit (Peter 'Easy Rider' Fonda) herkent de aandachtige kijker onder meer *Vanishing Point*-icoon Barry Newman en Andy Warhols filmmuze Joe Dallesandro.

Nog een opmerkelijk verschil met de films van Tarantino: de taal. In plaats van uit te halen met snedige oneliners bedient wandelend anachronisme Wilson zich liever van *Cockney rhyming slang*, een gedateerd Londens boeven-taaltje waar niet alleen de kijkers, maar ook zijn Amerikaanse tegenspelers vaak geen touw aan kunnen vastknopen. "Er is maar één ding dat ik niet versta", onderbreekt iemand Wilson tijdens een begeesterde speech. "En dat is elk *motherfuckin'* woord dat je net hebt gezegd".

Dat Stamps bezeten performance hem geen comeback van Travolta-achtige proporties opleverde, was een raadsel voor iedereen behalve de destijds 60-jarige acteur zelf: "Ach, toen de jaren zestig voorbij

waren, had ik eigenlijk ook afgedaan. Vandaar wellicht dat Wilson mij zo goed lag: hij hoort niet thuis in deze tijd. Het enige wat hem nog rest, is zijn schuldgevoel. En zijn looks, natuurlijk." (lacht) ▣

@Jonas_Govaerts

» KLAP

Voor de flashbacks naar Wilsons verleden gebruikte Soderbergh enkele slim gekozen fragmenten uit *Poor Cow*, een Ken Loach-klassieker uit 1967 waarin Stamp een jonge dief speelt. Alleen al het feit dat de regisseur zo enkele miljoenen dollars uitspaarde – de geschatte kost van Peter Cushings digitale reanimatie in *Rogue One* – maakt van *The Limey* deze maand de Beste Film Ooit.

08/03 > 26/03 2017
WWW.OFFSCREEN.BE

OFFSCREEN

FILM FESTIVAL | BRUSSELS | 10TH EDITION
CINEMA NOVA | CINEMATEK | BOZAR | CINEMA RITCS

Vlaanderen
verbeeldt werkt

brussel

be.be.brussels

BXL

Francophones

VERTIGO

BRUZZ

Scandic
GRAND PLACE - BRUSSELS

Euro Millions

pure

Bijt in de Big Apple!

Beleef New York met Vlaamse gids

Nieuwe data
wegens groot succes

Boek nu!

12 juli
23 augustus
11 oktober

Haal alles uit de stad die nooit slaapt

Ontdek in 7 dagen alle *must-sees* én verborgen parels

€2.090

"NY is waar mijn
hart klopt.
Dit wordt jouw
coolste citytrip
ooit!"

Patricia,
jouw Vlaamse gids

100% comfort, 0% zorgen

- Directe vlucht vanuit Brussel
- Vlaamse gids die al jaren in NY woont
- Viersterrenhotel in hartje Manhattan, vlakbij Times Square
- Uitgebreide ontbijtbuffetten, op zijn Amerikaans!
- Onvergetelijke excursies
- Aangenaam reisgezelschap
- **Kwaliteitsgarantie: De Blauwe Vogel**

deblauwevogel.be

☎ 011-705.500

Reisfamilie
Carlier.
Dé referentie
sinds 1609